

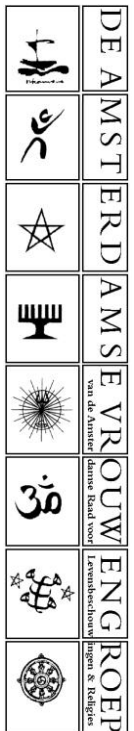
Verslag

Informele ontmoeting voor vrouwen uit alle religies en levensbeschouwingen op 29 april in de Hofkerk

In totaal 17 mensen zijn bijeen in de tuinzaal van de Hofkerk om deel te nemen aan een middagbespreking rond het thema verlies en rouwverwerking. Alle leeftijden zijn vertegenwoordigd evenals verschillende religies. Na het voorstelrondje, er zijn weer nieuwe vrouwen meegekomen, is het woord aan onze eerste inleidster. Zij is Nederlandse en aangesloten bij een westerse Boeddhistische groep. Zij vertelt ons het verhaal van een jonge vrouw die haar baby verliest en dan buiten zinnen raakt. Het is een heel herkenbaar beeld. De vrouw wordt door een monnik gevraagd een huis te zoeken waar nog nooit iemand gestorven is en daar te gaan zaaien. Dit blijkt een heelmakende opdracht te zijn want bij welk huis waar ze aankomt er is altijd wel een dode te betreuren en zo kan zij eindelijk haar verdriet aanvaarden.

Daarna spreekt mevrouw Huda al Ali, zij is moslim en een kinderarts uit Irak die jaren geleden gevlucht is en naar Nederland kwam. Al haar diploma's werden hier niet erkend dus om te kunnen werken heeft zij jaren opnieuw moeten studeren en werkt zij nu op een consultatie bureau. Zij heeft haar land verloren en inmiddels zijn enkele naaste familieleden omgekomen en iedere keer als er nieuws komt uit Irak is zij bang om geconfronteerd te worden met nieuw onheil in de familie. Zij leest de Koran om troost te vinden. God heeft haar in dit leven gezet en zij moet daar goed mee omgaan. Toen ze jong was heeft ze kanker gehad, dat heeft ze overleefd en nu moet zij ook deze moeilijkheden in een vreemd land kunnen overwinnen. Ze bidt tot God om kracht te krijgen om er voor anderen te kunnen zijn. Hierna vertelt Hilde over het verlies van haar man toen ze net zwanger was van haar dochter. Zij verloor door deze gebeurtenis haar geloof, want als God zoiets toestaat dan wilde zij niets met hem te maken hebben, of liever gezegd dan is er geen god. Later heeft ze de weg weer terug gevonden dank zij het verhaal van Jacob, die zoveel verloor maar ook zo veel won, en zij had haar prachtige dochter gekregen. Zij is trots op haar kind dat nu op eigen benen kan staan terwijl zij in het begin dacht de opvoeding nooit alleen aan te kunnen. Ank vertelt hierna in het kort over de dood van haar dochter Emily en ook over de moeilijke start en dat het krijgen van een kind dat niet geheel gezond is ook al een verlies is wat je moet verwerken. Na de thee praten wij al deze dingen door. We komen tot de conclusie dat ook al staan we in het leven we altijd moeten accepteren dat de dood bij het leven hoort en steeds moeten los laten en vaarwel zeggen. Je open in het leven moet staan om oog te hebben voor anderen die een verlies geleden hebben. We moeten elkaar steunen want op de vraag waarom krijgen wij geen antwoord. In het Boeddhisme leer je mediteren en daar door loslaten. In het Jodendom leer je door je aan de rituelen te houden, door het jaar heen, het leven te accepteren zoals het zich voordoet. Het boek :” Sterven als de dood van Sasja Martel” kan hierbij helpen. Bij de Rooms Katholieke kerk zijn er missen voor overledenen die de achterblijvers kunnen laten opdragen, wat kan helpen bij het verwerken. Bij het Apostolisch Genootschap wordt speciaal aandacht besteedt aan het sluiten van het levensboek en elke tweede zondag van de maand stil gestaan bij de overledenen. Van uit de Islam wordt gezegd: Iedereen wordt geboren en sterft op een vaste tijd en we mogen dankbaar zijn voor het leven dat we hebben gekregen en zien elkaar weer terug in het hiernamaals.

Deze middag bleek hoe belangrijk het is om over welke vorm van verlies te kunnen praten. Schaamte, weerstand, gek gevonden te worden of zwak weerhouden mensen om open over verlies te praten met vaak grote gevolgen. Ontweken worden om wat jou is over komen is het

ergste je kan overkomen. Er zijn krachten die je erdoor halen en we moeten dankbaar zijn voor het feit dat we als we goed aan onze rouw werken, we eens weer kunnen lachen. Zoals de eendagslelie weer het verwelken voor zaad heeft gezorgd.

Na de gesprekken gaf Wim Merlijn een kleine groep van de vrouwen een rondleiding door de prachtige kerkzaal waar bij hij heel veel vertelde van de architectuur en geschiedenis van de kerk

Cocky de Graaf